

Proloog

De exacte datum waarop ik het plan opvatte, dit project daadwerkelijk tastbaar te maken, is mij ontschoten. Wel weet ik heel goed, waarin de oorsprong van 'Spiegelman' gelegen is. Al jaren beschouw ikzelf, op deze lichtelijk krankzinnige wijze mijn handelen en wandelen. (Al is het een zeer bewust spel, wat ik speel) Naarmate de jaren verstreken en ik mij uit persoonlijke interesse meer & meer verdiept heb *in*, en vooral vermaakt heb *met*, filosofische literatuur en de toepassing hiervan op mijn eigen leven, ben ik tot de conclusie gekomen, dat dit dwaze narcistische gedrag wel degelijk enige zin lijkt te geven aan mijn bestaan. Het zet mij op mijn plaats wanneer het moet, het ziet toe hoe ik mijn lichaam en geest behandel en het dwingt mij genuanceerder stil te staan bij mijn eigen gedrag. Dat wat mijn gedrag in zichzelf is, maar ook in de bredere en diepere context van externe intermenselijke relaties. Het voedt mijn creatieve geest en het doet bovenal de grenzen van het absolute oordeel vervagen. Dit komt door de aanwezigheid van op z'n minst 2 verschillende percepties, (die van mij en mijn spiegelbeeld) die maken dat ik de waarnemende, verwerkende, associatieve en interpreterende processen van het menselijke brein als zeer individuele en op zichzelf staande unieke processen ben gaan zien.

Het bevreemdt mij dan ook meer en meer, met lede ogen te moeten aanzien hoe de vingerwijzingen van mijn medemens, ongenueanceerd en ondoordacht een misplaatst onbegrip dreigen te scheppen. Dat wat mij in het bijzonder bevreemd is dat hierin iets wezenlijks over het hoofd wordt gezien. Namelijk: De individuele perceptie! Overtuigd als men is van de eigen visie, riekt het ernaar dat men veelal de ander zijn of haar zogenaamd absolute denkkader tracht op te leggen. Zonder erbij stil te staan, wat er zoal in andermans hoofd kan omgaan. Men gaat er voor het gemak van uit dat ieder onafhankelijk individu, daar wij allen immers mensen zijn, eenzelfde beleving kent. Niets is minder waar. Hoe jong en onwetend ik ook moge zijn, overtuigd dat wij allen volstrekt zelfstandig opererende waarnemingen kennen en dat deze diversiteit juist veel schoons kan voortbrengen, mits we de dwarsliggende conflicten terzijde schuiven, wil ik het er toch op wagen deze perceptie voor eens en voor altijd te delen met hen die het boeien mag.

Alvorens te weten hoe dit persoonlijke verhaal te verkondigen, wilde ik het eerst helder hebben, waar het mogelijke menselijke defect dat dit veroorzaakt, in besloten ligt. Een voor de buitenwereld volstrekt latent denkproces, dat zich enkel in mijn geest manifesteerde, en in mijn geest alleen. Overbodige, nutteloze, pretentieuze, belachelijke, maar ook treffende bespiegelingen mochten het daglicht aanschouwen. Hoe dan ook, ik ben langzaamaan in de veronderstelling gaan verkeren, dat wij allen zijn behept met de stellige en arrogante overtuiging, de wijsheid in pacht te hebben, wat mijns inziens aantoonde dat het slecht gesteld is met onze zelfspot. Ook ik maak mij hieraan schuldig, ontkennen is zinloos. Hoe anders zou ik de eenzijdigheid van dit project kunnen duiden?

Enfin, het is waarschijnlijk niet alleen het gebrek aan zelfspot, daar de dwaasheid benodigd is voor het puur en eerlijk reflecteren van het eigen ego, en deze zelfreflectie fungeert op haar beurt als basis voor de verdieping en verbreding van onze zelfspot. Ook de dwaasheid lijkt summier vertegenwoordigd te zijn in ons huidige bestaan.

Hierbij speelt tevens de schaamte een aanzienlijke rol en het is hierom dat ik het spel ben aangegaan met mijn eigen spiegelbeeld, daar de schaamte binnen de intieme context van de eigen badkamer, geneutraliseerd wordt. Dat deze schaamte zich op indirecte wijze zal kunnen openbaren, wanneer het eindresultaat voor een extern publiek toegankelijk wordt, neem ik voor lief. Dwaas als ik ben, mijzelf te pijnigen met bewust geschapen werken, welke enige schaamte in mijn geest kunnen doen opwekken.

In het kort komt het erop neer, dat ik door mijn 'naaktheid' prijs te geven en door dat te tonen waar mensen vast enige herkenning in zullen vinden, (men kan mij namelijk niet wijs maken dat ik de enige ben die zich met zijn spiegelbeeld vermaken kan) wil aantonen dat er meer te halen valt, uit dit doorgaans visueel ingestelde zelfreflecterende gedrag. Hij of zij, aan de andere zijde, kan je meer leren over jezelf dan je aanvankelijk zou vermoeden.

Het is een volstrekt onschuldige dwaasheid, waarvoor men zich niet hoeft te schamen. Het doet eerder goed dan slecht en is bovendien zeer vermakelijk.

Tevens ben ik al peinzende op zoek gegaan naar de elementen die deze zelfspot controleren, beïnvloeden en wellicht onbewust manipuleren. Naast schaamte en dwaasheid, bestaan er andere welhaast algemeen menselijke eigenschappen die de zelfspot ondersteunen, zoals achteloosheid, eenzaamheid, schoonheidsbeleving, verliefdheid en verwondering.

Gaandeweg stuitte ik ook op persoonlijke eigenschappen als roemzucht, soberheid en zelfvernietiging, waarvan ik de algemeenheid niet durfde te duiden.

De bewustwording van de aanwezigheid van deze elementen binnen onze diversiteit aan persoonlijkheden, draagt bij aan onze inzichten aangaande de eigenheid van de individuele mens. Ook egoïsme, bemoeizucht, sociale competentie, statusangst en zekerheid waren aanvankelijk als onderdelen geïmplementeerd in dit geschreven betoog, maar de boosheid die mij deze thema's van een vorm deed voorzien, viel niet goed bij hen die mijn ruwe schrijfsels mochten bekritisieren en redigeren. Deze stukken waren nauwelijks constructief te noemen en bovenal is boosheid een tijdelijk fenomeen waar men doorgaans niet veel wijzer van wordt.

Het gezonde verstand laat het in zo'n geval afweten en al kent mijn cynisme soms zeer hilarische uitingen, echt doordacht lijken deze zwartgallige beschouwingen niet te zijn.

Edoch, het schrijven ervan lucht op en doet de boosheid wegebben, maar dit heeft enkel een positieve invloed op mijn persoonlijke welbehagen en dient geen enkele bredere boodschap.

Wel ben ik ervan overtuigd dat alle bovengenoemde elementen als tellers fungeren welke onder de grote noemer 'zelfspot' thuishoren. Dit omdat zelfspot als solitair begrip, niet meer is dan een abstract fenomeen zonder fundament.

Het 'zelf' bestaat bij de gratie van vele complexe eigenschappen die al dan niet verband houden met elkaar. Eigenschappen die als 'woord' enige eenduidigheid binnen onze soort lijken te veinzen, maar als individueel fenomeen nimmer een exacte kopie kennen. Hierdoor zijn wij allen ongelijk. *"Wij zijn unieke originelen waarvan er in geen geval een tweede bestaat."*

Deze conclusie maakt dat ik mij soms eenzaam voel, omdat ik niet vatten kan, waarom anderen deze ongelijkheid niet kunnen accepteren. En als anderen hiertoe al een poging willen ondernemen, spreken zij over respect. Maar is het niet zo dat men in het geval van respect op z'n minst iets van de ander verwacht wat past in de eigen beleving, terwijl acceptatie volstrekt niets van de ander vraagt.

"Acceptatie komt uit onszelf, niet uit de houding, daden of werken van een ander."

Sodemieter dat verachtelijke begrip 'respect' alstublieft in de prullenbak, laat je niet ringeloren door de tijdgeest en loop niet achter deze hype aan, als ware het ons nieuwe sociale geweten. Idioten zijn het, die dit woord als scepter hanteren. Respect is de dooddoener van zij die zichzelf verheffen boven een ander. Onnadenkende halve garen zijn het, zonder zelfspot bovendien!

Zo ziet men hoe mijn cynisme, zelfverheffing als neveneffect genereert. Neen, cynisme is leuk als vorm van zwarte humor, welke slechts door een klein groepje gewaardeerd zal worden, maar als boodschap bijzonder onaangenaam.

Na deze korte en door mij bij hoge uitzondering toegelaten cynische voetnoot, rest mij enkel enige verantwoording af te leggen, betreffende de door mij gekozen stijlform.

Het risico belerend over te komen is onvermijdelijk aanwezig en ik meen dat ik op z'n minst mijn eigen figuurlijke naaktheid te moeten opofferen, om de betrekkelijkheid van mijn eigen visie, middels onnozelheid, schaamteloosheid en dwaasheid, aantoonbaar te maken.

Daarnaast is mijn hoogmoedige gezwam gebaad bij een lichtzinnige tegenhanger. Vandaar mijn keuze voor audiovisuele illustraties, welke het ploeteren door deze wellicht bespottelijke teksten nog enigszins draaglijk zullen maken.

Tevens achtte ik het niet noodzakelijk, gezien mijn vrijblijvende prozaïsche bedoelingen, de weinige bronnen van de door mij gelezen literatuur te vermelden. Ik ben immers geen gediplomeerd schrijver en/of filosoof. Een filister voor mijn part.

Bovendien wilde ik ondervinden hoe ik louter met mijn eigen bespiegelingen, deze persoonlijke gedachte-experimenten van een vorm zou kunnen voorzien. Niet in de laatste plaats, om duidelijk te maken dat het hier over één enkele perceptie gaat. Eén die niet beoogd een wijze les te zijn, maar slechts één van de vele miljarden is.

Edoch, ik vermoed dat ik er niet aan ontkomen zal, mijn hoogmoed niet volledig te kunnen beteugelen. De bescheidenheid zal het her en der moeten ontgelden, omdat het simpelweg erg moeilijk is, mijn eenzijdige waarnemingen een non-absolute gedaante te geven. Dit zal mij dwingen vele regels in de *ik*-vorm te gieten, want is het niet zo dat hetgeen ik schrijven zal, geen wederhoor kent en dus de context mist, waarin het werkelijk één van de velen kan zijn. Het zal ondanks alle goedbedoelde ideologieën een op zichzelf staand product worden. Eén enkele perceptie om te delen, opdat men heel misschien de uitdaging zal aandurven, met zichzelf in conclaaf te gaan en/of elkanders perceptie wat vaker met elkaar delen wil, alvorens het onderrichtende vingertje naar een ander te wijzen... Hopende dat ikzelf, ook hiervan leren zal.